

VINSTON
GRUM

FOREST
GAMP

Preveo
Marko Fančović

■ Laguna ■

Naslov originala

Winston Groom

FORREST GUMP

Copyright © 1986 Perch Creek Realty and Investments Corp.
All rights reserved.

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Džimba Medora i Džordža Redklifa – koji su se uvek starali da budu ljubazni prema Forestu i njegovim prijateljima.

Postoji uživanje i te kakvo u tome da se bude lud
za koje niko sem ludaka ne zna.

DRAJDEN

1

Da vam ja kažem: bit idiot i nije neka divota. Ljudi se smeju, gube strpljenje, ne bidnu fer. Sad reču da bi ljudi trebali bit ljubazni sa bolesnjima, ali da vam kažem – nije baš uvek tako. I pored toga, neću se žalim, jer bi reko da bogami jesam živo dosta zanimljiv život, tako kazano.

Bijo sam idiot otkad se rodio. Kfocijent intelegencije mi je skoro 70, što me kvalifikuje, to su rekli. Mada sam, valjada, bliži da bidem imbecil ili možda čak kreten, ali, lično, rađe mislim o sebi kao *zaostalome*, ili tako nešto – jerbo kad ljudi misle na idiota, najviše će misle na onakvog *mongolijskog idiota* – oni sa oči preblizu što liče kao Kinezi i mnogo sli-nave i igraju se sa svojim.

Sad ja jesam spor – to ne poričem, al sam verovatno mnogo bistriji nego što ljudi misle, jerbo što mi se u glavu dešava je mnogo drugo od što ljudi vide. Na primer, mogu ja da mislim stvari dosta dobro, samo kad oću da ih kažem ili pišem, nekako ispadnu skašane il tako. Sad ću vam rečem šta oću da kažem.

Neki dan, idem ja niz ulicu a taj čovek radi u svom dvo-rištu. Nabio neke džbunove da sad i kaže meni: „Foreste,

oćeš zaradiš nešto para?“ i ja kažem: „Aha“, i da mi on da mu nosim zemlju. Benih deset il dvanajest kolica zemlje, po najvećoj vrućini, da vučem posvuda. Kad bijo gotov, on rukom u džep po jedan dolar. Ja trebo da dignem frku što malo plaća, a mesto toga ja uzo taj beni dolar i samo mogo kažem „fala“ il neku takvu glupavu stvar, i ošo sam niz ulicu, moto i odmotavo taj dolar u ruku, i osećo se ko idiot.

Jel shvatate?

Sad, ja *znam* ponešto o idiotima. Može bit jedina stvar da je znam, ali sam bogami čito o njima – sve od onog tipa Dostajevskog i njegovog idiota, pa budale Kralja Lira, i Folknorovog idiota, Bendžija, i čak starog Bo Redlija u *Ubili pticu rugalicu* – e taj je bio *ozbiljno* idiot. Onaj što mi se najviše sviđo je stari Leni iz *O miševima i ljudima*. Većina tih tipova šo su pisali je ubola stvar – jerbo su im idioti uvek pametniji nego što ih ljudi smatraju. Bemti, složiću se sa tim. Svaki idiot oće. He he.

Kad sam se ja rodijo, moja mama mi je dala ime Forest, jerbo zbog generala Natana Bedforda Foresta što se borio u Građanski rat. Mama je uvek govorila da smo neki rod sa vamilijom generala Foresta. A on je bio velik čovek, rekla ona, sem što je osnovo Kju Kluks Klan kad je rat završijo a čak i moja baba je kazala da ti niš ne valjaju. Sućim bi se ja složijo, jerbo ovde dole, Veliki Uzvišeni Trtmrt ili kako taj već sebe zove, jednom je držo radnju za pištolje, i kad sam ja imo može bit dvanajest godina, išo sam tuda i gledo u izlog a on je imo veliku omću za vešala vezanu unutra. Kad me vido da gledam onda je stavio sebi oko vrata i zatego ko da se obesijo i isplazio jezik i sve da me uplaši. Ja sam pobego i sakrijo se na prkiralistu iza nekih kola dok neko nije zvao puliciju pa su došli i odveli me kući mami. Pa šta god da je taj stari general Forest napravio, to šo je osnovo taj Klan nije

bilo dobra ideja – to bi vam svaki idiot moglo reći. Pa ipak, tako sam ja dobijio ime.

Moja mama je mnogo fina žena. Svako to kaže. Moj tata, on se pogino brzo nakon što sam se ja rodio, pa ga nisam upoznao. Radio je dole na dokovima na istovar i jednom neki kran skido tovar banana sa jednog od onih brodova Junajtid Frut kompanije i nešto puklo i banane pale na mog tatu i zgnječile ga da bio ko palačinka. Jednom sam čuo neki ljudi pričali o toj nezgodi – kažu da bila gadna stvar, pola tone banana i moj tata zgnječen ispod. Ja lično ne marim mnogo za banane, sem za buđing od banana. To volim.

Moja mama je dobila neku penziju od onih iz Junajtid fruta i uzimala je stanare u našu kuću, pa smo se dobro snalazili. Kad sam bio mali, mnogo me držala unutra, da me ne bi druga deca zezala. Leti popodne, kad je bilo stvarno vruće, ona bi me stavila u dnevnu sobu i spustila roletne da je bilo mrak i sveže i napravila bi mi vrč citronade. Onda bi sela i pričala sa mnom, samo pričala o ništa naročito, ko što bi pričao sa psom ili mačkom, ali sam se ja na to naviko jerbo sam se od njenog glasa osećao baš sigurno i fino.

Prvo, dok sam rasto, pustila bi me da idem i igram se sa svima, al je posle saznala da me zezaju i sve to, i jedan dan me jedan dečko udarijo po leđa sa štapom kad me jurijo i od toga mi ispala neka gadna masnica. Posle toga mi rekla da se više ne igram sa ti dečaci, počo sam da probavam da se igram sa devojčice al ni to nije bilo puno bolje, jerbo bi sve one bežale od mene.

Mama je mislila da bi bilo bolje za mene da idem u osnovnu školu jerbo bi mi to pomoglo da budem ko svako drugi, al sam malo bijo tamo pa su došli i rekli mami da ne treba da

budem tamo sa svi drugi. Mada su me pustili da svršim prvi razred. Nekad bi sedo tamo dok je učiteljica pričala i ne znam šta mi bilo na pameti al bi počejo da gledam kroz prizor na tice i veverce i svašta što se penjalo i sedelo na jedan velik rast napolju pa bi učiteljica došla i petljala oko mene. Ponekad bi me tako nešto došlo čudno i počo da vičem i to, pa mi me ona poslala napolje da sedim na klupi u hodnik. A druga deca, nisu se nikad sigrali sa mnom i to, samo što bi me jurili ili bi me terali da počnem da vičem pa da mi se smeju – svi sem Dženi Kuran, što bar nije bežala od mene i nekad bi pustila da idem kraj nje kad smo išli kući posle časova.

Al su me sledeću godinu stavili u jednu drugu vrstu škole i, da vam kažem, tu je bilo čuda. Bilo je ko da su išli okolo i skupljali sve čudne tipove što su mogli da nađu i stavili ih sve skupa, od mojih godina i mlađih do matorih klipana od šesnajs ili sedamnajest. Bilo je zaostalih svake vrsti i spazmika i klinaca što nisu mogli sami ni da jedu ni na klozet. Ja sam možebit bio najbolji od sve tamo.

Bio jedan debeli dečko, imo valjda nekih četrnajst, i on imo nešto od čega se sav treso ko da je bio na električnu stolicu il tako nešto. Gospojica Margareta, naša učiteljica, me terala da idem u klozet sa njim kad je on moro da ide, da on ne bi učinijo nešto čudio. Al je on to svejedno činijo. Ja nisam znao šta ću da ga zaustavim, pa bi se samo zaključo u kabinu i osto tamo dok on ne bi bio gotov pa bi onda išo nazad sa njim do učionice.

Osto sam u toj školi nekih pet il šes godina. Nije baš bilo skroz loše tamo. Pustili bi nas da slikamo prstima i da pravimo stvarčice, al uglavnom, su nas učili kako da izvedemo stvari ko što je da vežemo pertle i ne pljujemo hranu il podivljamo pa vičemo i bacamo govna okolo. Nisu nas učili ništa iz knjiga – samo da nam pokažu kako da razumemo

saobraćajne znakove i stvari ko što je razlika između muški i ženski vece. Sa svim tim stvarno čaknutima tamo, inako bi bilo ne moguće da izvedu više od toga. A i mislim da je to bilo da nas drže daleko od svakoga drugoga. Ko bi kog đavola teo da mu se gomila udarenih slobodno mota okolo? Čak i ja sam mogo to da razumem.

Kad sam došo do trinajst godina, neke ne baš obične stvari su se izdešavale. Prvo, počo sam da rastem. Izraso sam petnajs santima za šes meseci, i moja mama mi je stalno morala da produžava pantalone. A i rasto sam u *širinu*. Kad sam imo šesnajs imo sam metar devedes osam i težio sto deset kila. Znam to jerbo su me odveli i izmerili. Rekli su da ne mogu da poveruju.

Što se sledeće desilo mi je napravilo veliku promenu u životu. Jedan dan idem ja ulicom kući iz škole za čaknute, i stanu jedna kola pored mene. Jedan tip me pozvo i pito za ime. Ja mu rekao, a ondak me on pito u koju školu idem i kako to da me nije pre vido. Kad mu ja reko za školu za čaknute, on me pito jesam li ikad igro futbol. Ja odmahno glavom. Valjda sam mogo da mu rečem da da sam vido kako igraju ali mene nisu puštili da igram. Ali ko što sam reko, nisam baš dobar za duge razgovore, pa sam samo odmahno glavom. To je bilo jedno dve nedelje posle početka škole.

Tri dana il tako kasnije, došli i odveli me iz škole za čaknute. Moja mama je bila tamo, i bio je tip iz kola i još dvojica što su ličili na neke grmalje – što su valjda bili tu za ako ja pravim probleme. Uzeli su sve stvari iz moje klupe i stavili u braon kartonsku kesu i rekli mi da kažem zbogom gospojici Margaret, i najedanput ona počela da plače i bogami me jako zagrlila. Onda sam išo da kažem zbogom svim drugim čaknutima, a oni su slinili i spazmirali i tukli pesnicama po klupama. A onda sam otišo.

Mama se vozila napred sa tipom a ja sam bijo pozadi između onih grmalja, ko što policija radi u onim starim filmovima kad te vode „u stanicu“. Samo nismo išli u stanicu. Otišli smo u novu srednju školu što su je sagradili. Kad smo došli tamo, odveli su me kod direktora a mama i ja i onaj tip smo ušli dok su dva grmalja čekala u hodniku. Direktor je bio jedan stari sedi i imo je mrlju na kravati i vrećaste pantalone pa izgledo ko da je i on došo iz škole za čaknute. Svi smo seli i on počo da objašnjava stvari i da me zapituje, i ja samo klimo glavom, a ono što su oni teli je da ja igram futbal. Tolko sam se i sam setio.

Ispalo da je tip iz kola bijo futbalski trener, ime mu je bilo Felers. Ceo dan nisam išo na čas ni ništa, on me odveo u svlačijonicu i jedan od grmalja mi sakupio futbalsko odelo sa svim onim jastucima i sve to i mnogo lepim šlemom od plastike sa nešto napred da mi štiti lice da se ne zgnječi. Samo što nisu našli kopačke za mene, pa sam moro da nosim svoje patike dok mi ne naruče kopačke.

Trener Felers i grmalji me obukli u futbalsko odelo i onda me terali da ga skinem, i onda sve to opet, deset il dvajes puta, dok to nisam mogo sam. Jedino što sam se mučio duže sa onim štitnikom za među noge – jerbo mi nije bilo jasno što da ga nosim. Pa, probali oni da mi objasne, i onda jedan od grmalja reko drugom da sam „budala“ il tako nešto, a ja bi reko da je mislijo da ga ne razumem, al jesam, jerbo obraćam posebno pažnju na takva sranja. Ne da mi je povredio osećanja. Jebi ga, zvali su mene i gore od toga. Al sam svejedno to primetijo.

Posle gomila klinaca došla u svlačionicu i vadila tu futbalsku opremu i počela da se oblači. Onda smo svi izašli napolje i

trener Felers sve skupio i izveo me pred njih i predstavijo me. Reko je neka sranja što ja nisam baš pratio jerbo sam se nasmrt prepao, jerbo me niko pre nije predstavijo gomili stranaca. Al su posle neki došli i rukovali se sa mnom i rekli da im drago da sam tu i sve to. Onda trener Felers duno u pištaljku, od čega ja zamalo iskočio iz kože, i svi počeli da skaču i vežbaju.

Malo je duža priča šta je onda bilo, al eto, počo sam da igram futbol. Trener Felers i jedan grmalj su mi posebno pomagali jerbo nisam znao kako se igra. Imali smo tu stvar kad treba da blokiraš ljude i trudili se oni da mi objasne, al kad smo probali mnogo puta svima se izgleda smučilo jer ja nisam mogo zapamtim šta treba da radim.

Ondak su probali tu drugu stvar što zovu odbrana, gde stave tri tipa ispred mene i ja treba da prođem kroz njih i uvatim tipa sa loptom. Ono prvo je bilo lakše, jer sam mogo da im samo gurnem glave dole, ali im se nije svidelo kako sam vato tipa sa loptom, pa su me terali da idem i zalećem se u jedan veliki hrast drvo petnajs il dvajes puta – da naučim, reko bi. Ali posle nešto vremena, kad su smislili da sam naučio nešto od tog drveta hrasta, stavili su me nazad sa tri tipa i onim što nosi loptu i onda se naljutili što nisam baš gadno skočio na njega kad sam uklonio druge. Istrpeo sam mnogo to popodne, al kad smo završili da vežbamo otišo sam treneru Felersu i reko mu da neću da skočim na onoga sa loptom jerbo se bojim da ga ne povredim. Trener reko da ga neću povrediti, jerbo je u opremi za futbol i ima zaštitu. Pravo da kažem, nisam se baš bojo da ga povredim nego da će se naljuti na mene i da će svi opet da me jure ako ne budem lepo postupo sa svima. Da skratim priču, trebalo mi je vremena da sve to svatim.

A u međuvremenu sam išo na časove. U školi za čak-nute nismo imali baš mnogo da radimo, al su ovde bili baš

ozbiljni. Nekako su sredili sve da ja imam tri časa domaćinstvo gde si samo sedeo i radio šta očeš, i onda tri druga časa gde je bila jedna gospojica što me učila da čitam. Ona je bila mnogo fina i lepa i više neg jednom il dvaput sam imo neke bezobrazne misli o njoj. Gospojica Henderson se zvala.

Jedini čas što mi se sviđo je bila užina, al to se valjda ne zove čas. U školi za ćaknute, mama bi mi napravila senvić i kolač i neko voće – samo ne bananu – i ja bi to nosio u školu sa mnom. Ali je u ovoj školi bila menza sa devet il deset stvari da se jede i ja bi imo problema da se odlučim šta oću. Reko bi da je neko spomeno nešto, jer mi je posle jedno nedelju dana došo trener Felers i reko da samo napred jedem sve što oću jer je to „zbrinuto“. Super!

Zamisli ko se našo u mom razredu iz domaćinstva, baš Dženi Kuran. Došla mi u hodniku i rekla da se seća mene iz prvog razreda. Sad je bila skroz porasla, sa lepom crnom kosom i bila dugonoga i imala lepo lice, a bilo je i drugih stvari, što ne bi smeo da ih spominjem.

Futbal nije baš išo po volji trenera Felersa. Izgledo je mnogo nezadovoljan i stalno viko na ljude. I na mene je viko. Probali su da smisle nešto da samo stojim i zadržim druge ljude da ne uvate našeg što nosi loptu, al to nije išlo nego samo kad bi trčali s loptom posred linije. Treneru se nije sviđalo ni moje obaranje, i mogu vam reći da sam mnogo vremena provodio sa onim drvetom. Al nikako nisam mogo da se bacim na tipa s loptom ko što su teli. Nešto me zadržavalo.

E onda se jednog dana desio događaj što je sve to promenio. U menzi sam počo da uzimam jelo i da idem da sednem pored Dženi Kuran. Ne bi reko ništa, al je ona bila samo jedina osoba iz škole što sam bar malo poznavo, pa je

bilo fino sedeti s njom. Uglavnom ona nije obraćala pažnju na mene, i pričala sa drugim ljudima. Prvo sam sedeo sa nekim fudbalerima, al bi se oni ponašali ko da sam nevidljiv il tako nešto. Bar se Dženi Kuran ponašala ko da jesam tu. Al posle nekog vremena, počo sam da primećujem jednog drugog tipa što je isto puno bio tamo, i on je počo da se nešto provaljuje o meni. Pričo sranja ko što su „Kako je Blesa?“ i to. I to trajalo nedelju il dve, i ja ne govorio ništa, al konačno ja reko – jedva mogu još sad da verujem da sam to reko – al sam reko: „Nisam ja Blesa“, i tip me samo pogledo i počo da se smeje. I Dženi Kuran, ona rekla tipu da umukne, al on uzo mleko i sipo meni u krilo i ja usto i istrčo jerbo me to plaši.

Dan il dva posle, taj tip mi došo u hodniku i reko da će me „sredi“. Ceo dan sam bio mlogo uplašen, i posle to popodne, kad sam išo da odem u salu, eno njega, i neki njegovi prijatelji. Ja probo da idem na drugu stranu, al on došo do mene i počo da me gura u ramena. I govorio razne ružne stvari, zvao me „glupson“ i to, i onda me udarijo u stomak. Nije mnogo bolelo, al ja počo da plačem i okreno se i počo da trčim, i čuo da on trči iza mene i drugi su isto trčali za menom. Ja sam trčo koliko sam brzo mogo prema sali preko polja za vežbanje futbala i najednom ja vido trenera Felersa kako sedi na tribine i gleda me. Tipovi što me jurili prestali i otišli, a trener Felers, on imo onaj neki čudan izraz na licu, i reko mi da se odma obučem. Malo posle, došo u svlačionicu sa tim odigravanjima na parče hartije – tri ih bilo – i reko mi da ih zapamtim kolko mogu.

To popodne na treningu futbala, on poređo sve u dva tima i najednom bek dodu *meni* loptu i ja trebo da trčim pored desne linije do stative. Kad su počeli da me jure, ja sam trčo što brže mogu – bilo ih osam il devet pre nego su me povukli dole. Trener Felers bio mnogo srećan; skako

gore i dole i viko i pljesko sve po leđima. Trčali smo mi trke ranije, da vidimo koliko smo brzi, al sam ja mlogo brži kad me jure, reko bi. Koji idiot ne bi bio?

I tako, bijo sam mnogo više popularan posle toga, i drugi tipovi iz tima su počeli da bidnu mnogo lepši prema meni. Igrali smo prvu utakmicu i bio sam se nasmrt uplašio, al su mi dali loptu i trčo sam preko gol linije dva ili tri puta i ljudi su posle toga bili nikad ljubazniji sa mnom. Ta srednja škola je bogami počela da mi menja stvari u životu. Došlo je čak dotle da sam *voló* da trčim sa loptom, samo što je bilo većinom da su me terali da trčim po strani jerbo još nisam došo dotle da volim da samo trčim preko ljudi ko što radiš u sredinu. Jedan od grmalja komentiro da sam ja najveći srednjoškolski *vezni bek* na celom svetu. Ne bi reko da je to mislio ko komplimentat.

Inače, bijo sam naučio mnogo bolje da čitam sa gospojicom Henderson. Davala mi *Toma Sojera* i još dve knjige što ne mogu da se setim, i odno sam ih kući i sve ih pročito, al mi je onda dala test gde nisam baš dobro prošo. Al su mi baš bile lepe knjige.

Posle nešto vremena, ja se vratio da sedim pored Dženi Kuran u menzi, i dugo nije više bilo nevolje, al onda jedan dan u proleće ja išo kući iz škole kad eto ti onaj tip što mi prolio mleko u krilo i gonio me onaj dan. Uzo neki štap i počo da me zove kao „krele“ i „glupson“.

Neki drugi ljudi su gledali, a onda došla i Dženi Kuran, i ja taman teo da pobegnem – al onda, ne znam što, eto nisam. Onaj tip uzo svoj štap i bocko me u stomak s njim, i ja reko sebi, jebeš ti sve ovo, i uvatio ga za ruku i drugom rukom ga zvizno po glavi i to bilo gotovo, manje-više.

To veče moju mamu nazvali roditelji tog dečka, rekli ako ja samo taknem opet njihovog sina oni će da zovu vlasti da

me „stave negde“. Probo sam da mami objasnim i ona rekla da razume, al sam vido da se zabrinula. Rekla mi da jerbo sam toliko mlogo velik, moram da se pazim, jer bi mogo nekoga da povredim. I ja sam klimno i obećo joj da nikog drugog neću da povredim. Te noći dok sam ležo u krevetu čuo sam je kako plače u svoju sobu.

Ali što mi je to učinilo, što sam opalio tog dečka po glavi, to je dalo novo svetlo na moju igru futbala. Sledeći dan, tražio ja od trenera Felersa da mi pusti da trčim pravo sa loptom i on reko važi, i ja pretrčo preko četiri il pet njih dok nisam opet bio na čisto i svi počeli da me jure. Te godine sam ušo u Svedržavni tim. Nisam ni jedva mogo to da poverujem. Mama mi dala dva para čarapa i novu košulju za rođendan. I uštedela je i kupila mi novo odelo da nosim na primanje Svedržavne futbalske nagrade. Prvo odelo što sam imo. Mama mi vezala kravatu i ode ja.

2

Svedržavna futbalska proslava trebala da bidne u neko malo mesto što se zvalo Flomaton, što ga trener Felers opiso ko „železničko skretište“. Stavili nas na avtobus – bilo pet il šest iz tog kraja što smo dobili nagradu – i odvezli nas tamo. Bilo sat il dva dok nismo stigli, a bus nije imo klozeta, a ja popio dva soka pre nego smo krenuli, pa kad smo došli u Flomaton, baš sam mnogo moro da idem.

To su držali u svečanu salu Flomatoiske srednje škole, i kad smo ušli tamo, ja i još neki našli smo klozet. Al nekako, kad sam kreno da otkopčam pantalone, rajfšlus mi zapeo na košulju i neće da se spusti. Posle malo toga, jedan fin mali tip iz neke druge škole otišo i našo trenera Felersa i on došo sa dva grmalja i oni probali da mi otvore pantalone. Jedan od grmalja reko da je jedini način da se spusti da se sve pokida. Na to, trener Felers stavio ruke na bokovi i reko: „Reko bi da ti oćeš da pošalješ tog momka tamo da mu šlic bude otkopčan i alatka visi napolje – a kakav utisak misliš da će to da ostavi?“ Onda se okreno meni i reko: „Foreste, moraš samo da se pritrpiš dok ovo ne bude gotovo, a onda

ćemo da ti ga otvorimo – jel važi?“ I ja klimnem, jer ne znam šta drugo da radim, al se sve mislim da će to da bude jedno dugačko veče.

Kad smo došli u svečanu salu a tamo jedno milion ljudi sedi za stolovima, smeju se i tapšu dok mi izlazimo. Stavili nas za jedan velik dugačak sto na pozornicu pred svima i moji najgori strahovi za dugačko veče se ostvarili. Reklo bi se da je svaki božji stvor tamo usto da drži govor – i kelneri i tetkica. Želeo sam da moja mama bude tu, jerbo bi mi ona pomogla, al je ona bila kući u krevetu jer zbog gripa. Konačno došlo vreme da nam daju nagrade, što su bile male futbalske lopte u zlatnu boju, i kad su nam prozvali imena trebalo da mi odemo na mirkofon i uzmemo nagradu i kažemo „hvala“, i rekli su nam da ako neko oće još nešto da kaže da to bude kratko jerbo treba da odemo kući pre kraja veka.

Skoro svako je dobio svoju nagradu i reko „hvala vam“, i onda došo na mene red. Neko je na mirkofon prozvo „Forest Gamp“, što, ako vam nisam pre reko, je moje prezime, i ja usto i otišo tamo i dali su mi nagradu. Ja se nago na mirkofon i reko „Hvala vam“, i svi počeli da kliču i tapšu i ustaju. Valjda im neko ranije reko da sam ja nekakav idiot, i oni se posebno trudili da budu fini. Al je mene sve to tolko iznenadilo, ne znam šta da radim, pa samo stajo tamo. Onda svi učutali, i onaj za mirkofonom se nago i pito me jel ima još nešto da kažem. Pa sam reko „Moram da piškim“.

Svi u publiku nisu ništa rekli nekoliko trena, i samo se čudno gledali, a onda počelo neko mrmljanje, i trener Felers došo i uvatio me za ruku i odvuko na moje sedište. Ostatak večeri me mrko gledao, al kad je proslava završila, trener i germalji me odveli u ve-ce i pocepali mi šlic i bogme sam se onda ispišo!

„Gampe“, reko trener kad sam bijo gotov, „ti baš znaš šta da kažeš.“

* * *

Sad sledeće godine nije bilo nekih događaja. samo što je neko razglasio da je jedan idiot ušao u Svedržavni fudbalski tim i počela da stižu pisma odosvuda. Mama ih je sve sakupljala i držala u fasciklu. Jedan dan je došao paket iz Njujorka i u njemu zvanična bezbol lopta što ju je potpisao ceo bezbol tim Njujork Jenkiza. To je bilo najlepše što mi se ikad desilo! Mlogo sam čuo tu loptu, ko zlato, dok je jednog dana nisam bacio po dvorištu i neki veliki džukac došao i ćapio je i izvako. Take stvari mi se stalno dese.

Jedan dan zove mene trener Felers i odvede me kod direktora. Tamo bio jedan čovek sa Univerziteta što se rukovo sa mene i pito me jesam nekad mislio da igram fudbal na koledž. Reko da su oni mene „pratili“. Ja odmahno glavom, jerbo nisam.

Svako kanda da je bio u čudu od tog čoveka, svi se klanjali i ulagivali i zvali ga „Gospon Brajant“. Al on reko meni da ga zovem „Meda“, što sam ja mislio da je smešno ime, sem što je zbilja u ponečemu ličio na međeda. Trener Felers pomenu da ja nisam baš od najbistrijih, al Meda, on reko da to itekako važi za većinu njegovih igrača, i da oće da mi nađe posebnu pomoć za studije. Posle nedelju dana dali su mi neki test sa razna zajebana pitanja kaka nisam pre vido. Posle mi dosadilo i ja presto da rešavam test.

Dva dana posle, Meda opet došao i mene odvuкао trener Felers kod direktora. Meda izgledao u frci, al još bio ljubazan; pito me jesam li se trudio koliko sam mogao na onaj test. Ja klimno, al direktor koluto očima, i Meda reko: „Pa, to je nezgodno, jer po rezultatu ispada da je ovaj dečko idiot.“

Ondak je direktor klimo glavom, i trener Felers stajao tamo sa ruke u džepove i kiselom facom. Izgledalo da je to kraj mojih izgleda za fudbal na koledžu.

* * *

To što sam bio preglup da igram futbol na koledžu nije ništa značilo Vojsci SAD. Bilo je to moje zadnje godine u školi i na proleće su svi drugi maturirali. Al su i mene pustili da izađem na binu, i čak mi i dali crnu aljinu da stavim, i kad je došlo vreme, direktor najavio da će mi daju „specijalnu“ diplomu. Usto sam da idem na mirkofon i dva grmalja ustala i otišla sa mnom – valjda da ne bi reko ništa ko što sam reko onda na Svedržavnom futbalskom. Moja mama bila u prvom redu i plakala i kršila ruke i ja se zbilja osećo dobro, ko da sam stvarno nešto postigo.

Al kad smo došli kući konačno sam shvatilo što ona cmi-zdri i ponaša se – bilo pismo što došlo od vojske i reklo da se ja javim u kancelariju za regurtaciju il tako nešto. Nisam znao o čem se radi, al je mama znala – bilo je to šeset osme i svakojaka su sranja počinjala da se dese.

Mama mi je dala pismo od direktora škole da dam onima na regurtaciji, al sam ga nekako izgubijo dok sam došo tamo. Bilo je baš ćaknuto. Bio jedan veliki obojeni, u vojno odelo, što se drao na ljude i delio ih na grupe. Mi smo svi stali tamo i on došo i poviko: „Dobro, hoću da vas pola ode tamo i pola dođe ovde a da pola ostane gde je!“ Svi su se muvali okolo i izgledali začuđeno i čak sam i *ja* mogo da pogodim da je taj tip kreten.

Odveli me u sobu i postrojili nas i rekli nam da skinemo odeću. Nisam ja za take stvari, al svi drugi to uradili pa i ja. Pogledali su nas svuda – u oči, nosove, usta, uši – čak i u stidne delove. E onda su rekli: „Sagni se“, i kad jesam, neko mi nabio prst u dupe.

E to je to!

Okreno sam se i ćapio tog kopilana i opaučio ga po glavi. Onda je najednom bila velka gužva i mnogo ljudi dotrčalo i

skočilo na mene. Al sam ja na taki tretman naviko. Sve sam ih bacijo i zaždijo na vrata. Kad sam došo kući i reko mami šta je bilo, ona se mnogo sekirala, al rekla: „Nemoj da brineš, Foreste – sve će da bude u redu.“

Nije bilo. Sledeće nedelje, došo kamijon do naše kuće i gomila ljudi u vojna odela i sjajni crni šlemovi došli na vrata i pitaju za mene. Ja se sakrijo u svoju sobu, al mama došla i rekla da oni samo oće da me odvedu nazad na regurtaciju. Dok smo išli tamo, oni su me baš pažljivo gledali, ko da sam ja nekakvi manijak.

Bila jedna vrata što se kroz njih išlo u veliku kancelariju gde je bio jedan stariji čovek sav obučen u sjajnu uniformu i i on me pažljivo gleda. Seli su me dole i gurnuli još jedan test pred mene, i mada bijo mlogo lakši od onog za futbol na koledžu, nije ni ovaj bio baš pesmica.

Kad sam zgotovio, oni me odveli u drugu sobu gde bilo četir ili pet tipova što svi sedeli za jednim dugim stolom i počeli oni da me pitaju svakakva pitanja i dodavali jedan drugome nešto što ličilo na oni test što sam rešavo. Onda su se svi okupili skupa, i kad završili, jedan potpiso neku hartiju i dao mi. Kad sam je odno kući, mama pročitala i počela da čupa kosu i plače i zafaljuje Bogu jer pisalo da sam „Privremeno nesposoban“, jer zato što sam taki beslovesan.

Još se nešto dogodilo te nedelje što je bilo veliko dešavanje u mom životu. Bila jedna žena što je živela kod nas pod kiriju što je radila dole u telefonsku centralu ko operater. Gospojica Frenč joj bilo ime. Bila je baš fina, i mnogo se držala za sebe, al jedno večer bilo baš gadno vruće, i bila neka grmljavina, ona izvirila na vrata svoje sobe kad sam ja

prolazijo i kaže: „Foreste, baš sam kupila lepe alve danas po podne – oćeš malo?“

I ja kažem „Oću“, i ona me uvela u svoju sobu i tamo na stočiću bila alva. Dala mi parče, pa me pitala jel oću još jedno, i onda mi pokazala da sednem na krevet. Mora da sam izeo deset il petnajst komada alve i munje sevale napolju i grmelo i zavese se dizale i gospojica Frenč me nekako gurkala da sam lego na krevet. Počela da me mazi na bogami ličan način. „Samo ti zatvori oči“, kaže ona, „i sve će da bude u redu.“ E sad pod sledeće se desilo nešto što se pre nije dešavalo. Ne smem da kažem šta je bilo, jerbo sam držo oči zatvorene, i jer zato što bi me mama ubila, al da vam ja kažem – to mi je dalo neke nove stvari za razmišljanje u budućnosti.

Problem je bio što jeste gospojica Frenč bila fina i lepa dama, samo stvari što mi je ona uradila su bile stvari što bi ja više volo da mi je uradila Dženi Kuran. A opet, nisam nikako mogo da se smislim kako bi to moglo da se izvede jer zato što sam kakav sam, nije baš lako pozvati nekog na sudar. To je blago rečeno.

Al zbog to moje novo iskustvo, skupio sam hrabrost da pitam mamu šta da radim sa Dženi, mada svakako nisam niš reko za gospojcu Frenč. Mama je rekla da će ona to da sredi za mene, i nazvala je Dženinu mamu i objasnila joj situaciju, i sutradan naveče, gle čuda, ko li je bio na naša vrata nego Dženi Kuran glavom i bradom!

Sva se lepo obukla i sa roze cvetom u kosi i izgledala ko niš što sam samo sanjo. Ušla je unutra i mama je uvela u dnevnu sobu i poslužila joj sladoled i zvala mene da siđem iz moju sobu, gde sam otrčo čim sam vido Dženi Kuran da dolazi na naš ulaz. Rađe bi da me pet iljada ljudi juri nego

baš ondak da izađem iz sobu, al je mama došla gore i uzela me za ruku i dala i meni sladoled. Od toga je bilo bolje.

Mama rekla da možemo da idemo u bijoskop i dala Dženi tri dolara kad smo izlazili iz kuće. Dženi je bila nikad finija, pričala i smejala se i ja sam klimo glavom i cerio se ko idiot. Bijoskop je bio četir il pet ulica od naše kuće, i Dženi je otišla i kupila karte i mi ušli i seli. Pitala me jel oću kokice, i kad je išla da ih kupi i vratila se film je počo.

Bijo je to film o dvoje ljudi, jedan gospodin i jedna gospođa što su se zvali Boni i Klajd što su pljačkali banke, i bilo je još neki interesantni ljudi unutra u film. Ali je bilo mnogo pucanje i ubijanje i takva sranja. Meni bilo smešno što bi ljudi tako pucali i ubijali se, pa sam se mnogo smejo kad je toga bilo, a kad god sam se smejo, Dženi ko da se malo skupila u stolici. Na pola filma se skoro bila priljubila uz patos. Ja sam to najedanput vido i smislio da je ona nekako ispala iz sedište, pa sam posego i uvatio je za rame da je dignem nazad.

Kad sam to uradio čuo ja da se nešto pocepalo, i pogledam dole i Dženi se aljina skroz pocepala i sve joj se vidi. Stavio sam svoju drugu ruku da probam da je pokrijem, al ona počela da buči i da nekako divljački maše okolo, a ja, ja probo da je pridržim da jopet ne padne dole il se skroz razgoliti i ljudi počeli da gledaju nazad da probaju da vide kaka je to gužva. Najedamput jedan tip došo između sedišta i uperio neko jako svetlo na Dženi i mene, al pošto bila razgolićena, ona počela da vrišti i plače i onda je skočila i utekla iz predstave.

Onda se sećam da su dva čoveka došla i rekla da pođem za njima do kancelarije. Par minuta kasnije, četir policijca došla i pitali me da pođem s njima. Dovelu me do policijska

kola i dva sela napred i dva sela pozadi sa mnom, ko što su oni grmalji od trenera Felersa, samo što sad *jesmo* išli „u stanicu“, i oni me otpratili u sobu i pritisli mi prste na neku hartiju i slikali mi sliku i bacili me u zatvor. Bilo je to užasno iskustvo. Brino sam se sve vreme za Dženi, al se malo posle moja mama pojavila i ušla brišući oči i kršeći ruke i znao sam ondak da sam se opet uvalio.

Bila nekakva ceremonija par dana kasnije dole u sudnici. Moja mama me obukla u moje odelo i odvela me tamo, i sreli smo se sa nekim finim čovekom sa brkovima što je nosio veliku tašnu i reko sudiji puno stvari, i onda neki drugi ljudi, među koje bila i moja mama, rekli neka druga sranja i na kraju bio red na mene.

Čovek sa brkovima me uzo za ruku tako da ustanem, i sudija me pito kako se ovo sve izdešavalo? Ja nisam mogo da se smislim šta da kažem, pa sam samo slegno ramenima i onda on pito jel ima još nešto da ja oču da dodam, pa ja reko „Moram da piškim“, jer smo sedeli tamo skoro pola dana i ja samo što nisam puko! Sudija, on se nagnu napred iz svoje velike klupe i pogledo me ko da sam ja Marsovac il nešto. Onda je onaj sa brkovima nešto reko i posle toga sudija mu reko da me odvede u ve-ce, što je on i napravio. Pogledo sam natrag kad smo izašli iz sobe i vido jednu mamu kako se drži za glavu i briše oči sa maramicom.

I tako, kad smo mi došli nazad, sudija se češo po bradi i reko da je cela stvar „jako neobična“, al da on misli da bi ja moro da idem u vojsku il tako nešto da bi me to malo sredilo. Moja mama ga informirala da mene Vojska SAD neće, jer zato što sam idiot, al da je baš to jutro došlo pismo od Univerziteta što kažu da ako igram futbol za njih mogu tamo da idem u školu za džabe.

Sudija reko da mu i to zvuči nešto neobično, al da njemu to važi dok god ja mrdnem svoje veliko dupe iz grada.

Sledeće jutro ja bio sav spakovan i mama, ona me odvela na avtobusku stanicu i stavila me na bus. Ja gledo kroz prozor i tamo bila mama, plakala i brisala oči maramicom. To je bila scena što je predobro znam. Usekla mi se za stalno u sećanje. I tako, kreno onaj avtobus, i odo ja.

3

Kad smo stigli na Univerzitet, trener Brajant, on došo u salu gde smo svi sedeli u gaće i majice i počo da drži govor. Bijo je to isti govor što bi ga držo i trener Felters, sem što je i zvekan ko ja mogo videti da se ovaj ne šali! Govorio on kratko ali slatko, i završio sa izjavom da onaj ko bude zadnji na avtobus za teren za trening neće tamo da dođe preko avtobusa nego preko cipele trenera Brajanta. Da, gospodine. Mi nismo posumnjali u njegovu reč nego smo se naslagali u avtobus ko sardine.

Sve je to bilo u mesecu avgustu, koji je u državi Alabami ponešto vrući nego što je drugde. To jeste, da ste stavili jaje navrh naše futbalske kacige ono bi se ispržilo na oko za neki deset sekundi. Samo što naravno to niko nije proba jerbo bi se od tog trener Brajant mogo naljutiti. To je bilo nešto što niko nije teo da uradi, jerbo je život bio skoro nepodnošljiv i ovako.

Trener Brajant je imo svoje grmalje da mi pokažu šta treba. Oni su me odveli tamo gde sam bio trebo da stanujem, što je bila jedna lepa zgrada od cigle što je neko reko da je

zovu „Zgrada za gorile“. Oni grmalji su me odveli tamo u kola i otpratili me do moje sobe. Nažalost, ono što je onako lepo izgledalo spolja nije bilo tako za iznutra. Prvo je izgledalo da niko tu dugo nije živeo, bilo je tolko prašine i sranja okolo, i većina vrata otrgnuta sa šarki i ulubljena, a i većina prozora bila razvaljena.

Nekoliko momci su ležali na ležajima unutra, sa jako malo na sebi jerbo bilo preko četeres stepeni unutra, i muve i to letele i zujale. U hodniku bila velika gomila novina, što sam se prvo ja uplašio da će nas teraju da pročitamo, jer je to koledž i tako, al sam brzo saznao da su one za stavljanje na pod pa da ne moraš da gaziš na svu onu prašinu i sranje kad ideš okolo.

Grmalji me odveli u moju sobu i rekli da će valjda moj cimer da bude tamo, on se zvao Kertis nešto, al njega nigde nema. Pa su me raspakovali i pokazali mi gde je ve-ce, što je izgledo gore nego na najjadnijoj benzinskoj pumpi, i odoše. Al pre nego otišli, jedan od grmalja reko da bi trebalo da se Kertis i ja lepo slažemo jerbo oba imamo mozga koliko i patlidžan. Ja sam baš mrko pogledo grmalja što to reko jerbo mi dojadilo da čujem taka sranja, al mi on reko da lezam i uradim pedes sklekova. Posle toga, samo sam radijo što mi se kaže.

Otišo sam da spavam na moj ležaj nakon što sam raširio čaršaf po njemu da pokrijem prašinu, i sanjo sam da sedim dole u dnevnu sobu sa mojom mamom ko što smo radili kad je bilo vrućina i ona bi mi napravila citronadu i pričala mi satima – a onda najednom vrata od sobe upala i nasmrt me preplašila! Jedan momak stajo u vratima sa nekom divljom facom, iskolačio oči, nema zuba napred, nos mu izgledo ko